

kılavuzumuz
bilimsel
sosyalizm,
silahımız
partimizdir

türkiye işçi partisi
merkez yayın organı

çark başak

Sayı:2 (79)

EKİM 1980

TÜSTAY / Duisburg
Arşiv Fonu

ASKERİ FAŞİST DİKTATÖRLÜCE VE FAŞİZME KARŞI DİRENİŞ

12 Eylül Darbesi ile beraber zaten kısıtlı olan demokratik hak ve özgürlükler tümüyle ve tam bir pervasızlıkla askıya alınmış bulunuyor. Parlamento feshedildi. Siyasi partilerin çalışmaları durduruldu. Emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin politik eylemi askeri bir diktatörlük eliyle yürütülüyor. İşçi sınıfına dayanan örgütlenmeler, ilerici, demokratik akımlar üzerinde yoğun bir baskı ve yasaklama var.

İşçi sınıfına, ilerici demokratik güçlere yöneltilen saldırı ve yasaklamalar politik örgütlenmelerle sınırlı değil. İşçi sınıfımızın ilerici sendikal hareketinin örgütsel biçimlenişi olan DİSK ve bağlı sendikaların da çalışmaları durduruldu. Türk-İş içindeki sosyal demokrat sendikalardan bazıları da bu baskılarla karşı karşıya bulunuyor. Dernekler yasaklandı, kapatıldı.

Evrensel anlaşmalarla güvence altına alınmış olan temel insan hakları 12 Eylül Askeri Darbesi ile ayaklar altına alındı. Gözaltına alma süresi bir çırpıda 30 güne çıkarıldı. Uygulamada 30 gün de aşıyor. Askeri diktatörlük kendi koyduğu kurallara bile uymak zorunluluğunu hissetmiyor. 11 Eylül günü 60 bin ilerici, devrimci, solcu gözaltında bulunuyordu. 12 Eylül Askeri Darbesi ile buna daha onbinlercesi eklendi. Faşistlerin ihbarlarına dayanılarak mahallelere, semtlere, köylere baskınlar düzenlendi. Arandığı iddia edilenlerin anaları, babaları, eşleri ve çocukları gözaltına alınarak rehin tutuluyor.

12 Eylül Askeri Darbesi ile bütün ülke sıkıyönetim alanı içine sokuldu. Zaten antidemokratik olan sıkıyönetim kanunu, meclis komisyonlarında yapılan değişiklikler kaldırılarak ve Demirel hükümetinin tasarısı esas alınarak yeniden düzenlendi. Sıkıyönetim Mahkemelerinin bazı kararları Yargıtay denetiminden uzak bırakılacak. Böyle bir uygulama Cumhuriyet tarihinde ilk kez görülüyor. Görevlilere "emir beklemekten hedefe doğrudan ateş açma" yetkisi verildi. Tüm yurttaşların can güvenliği böylece devlet terörünün tehditi altına sokuldu.

12 Eylül Askeri Darbesi sonrasında 12 Mart dönemindekilerden bile daha vahşi ve insanlık dışı işkenceler uygulanıyor. Arandığı iddia edilenlerin gözaltına alınan kadın-erkek, çocuk-yaşlı yakınlarına da işkenceler yapılıyor. Sorgulamacılar, işkence ile insan öldürüyorlar. Son bir ay içinde işkence sonucu yaşamını yitiren 5 ilericiye ilişkin haberler güdümlü burjuvazi basınına bile yansdı.

Türkiye Kürdistanı'ndaki baskılar daha da acımasız. Kitlesel tutuklamalar ve katliamlar birbirini kovalıyor. Dağlarda öldürülmüş Kürt yurttaşların cesetlerine rastlanıyor. Mardin'in Derik ilçesinde bir mağara topa tutuldu, 16 yurttaş öldürüldü. Şehir merkezleri ile köylerin irtibatları kesiliyor. Yerleşim birimleri birer esir kampı haline dönüşüyor. Halka gözdağı vermek için tatbikat adı altında

çark başak

seri operasyonlar yapılıyor.İrkçı-şoven milliyetçi politikaya tam yol hız verildi.Kürt halkının ulusal demokratik haklarına ve en genelinde temel insan haklarına karşı yöneltilen saldırılar 12 Eylül'den sonra sürekli yoğunlaştırılıyor.

Dini inançlarından dolayı bir çok yurttaş eziyet ediliyor.Provokasyonlar gündeme alınıyor ve bunlar bahane yapılarak dindarlara yöneltilen baskılar yoğunlaştırılıyor.Laiklik adına dindar emekçilere eziyet edilirken,devlet dairelerinde ilk mescidi açan Turgut Özal gibi büyük sermaye temsilcilerine başbakanlık yarıdıcılığı görevi veriliyor.Ülke ekonomisinin idaresi onun ellerine bırakılıyor.Laiklik adına tam bir iki yüzlü politika geliştiriliyor.

İlerici,demokrat,solcu yayınlar kapatıldı.Buna karşılık ırkçı-turancı-faşist ideolojinin yaygınlaştırılması serbest.Nihal Atsız,R.Öğuz Türkkan gibi yerli faşist ideologların yazıları ve görüşleri dergi sayfalarını dolduruyor.Askeri darbeye teşvikçisi ve alkışçısı çevrelerin dergilerinde Maocu kalpazanlara arka çıkılıyor.Böyle dergi sayfaları bu provokatörlere açılıyor.Sol adına Maocuların piyasaya sürülmesi hesapları yapılıyor.Basına genel olarak tam bir sansür uygulanıyor.

12 Eylül Askeri Darbesi'nden sonra yapılan ilk iş grevlerin kaldırılması ve yasaklanması oldu.Grev yürütülen işyerlerinde toplu sözleşme görüşmeleri sırasında işverenlerce de kabul edilen % 110-150 arasındaki ücret zamlarına karşılık,grevlerin yasaklanmasından sonra ücretlere yapılan zam % 70 ile sınırlandırıldı.Ama bunların hiç ödenmediği yerler çoğunlukta.Yıllardır tekelci burjuvazinin istediği olan kıdem tazminatlarının sınırlandırılması 12 Eylül Askeri Darbesi'nden sonra gerçekleştirildi.12 Eylül Askeri Darbesi ile işyerlerinde işveren baskısı arttı.Fabrikalar mecburi çalışma kamplarına dönüştürülmek,işçiler "sıkı yönetim haber verimiz" tehditi altında tutulmak isteniyor.Keyfi işten çıkarmalar bir birini izliyor;ilerici,devrimci,öncü işçilerin iş akitleri feshediliyor.Satılmış Türk-İş yöneticileri ise tekellerin bir dediğini iki etmiyor.İşçi haklarına yöneltilen saldırıların altına imza koyarak gerçek yüzlerini gösteriyorlar.

Öte yandan,emperyalizme bağımlılık zinciri 12 Eylül Askeri Darbesi ile daha da kalınlaştı.NATO uşaklığı ve IMF bezirganlığı dipçikle sürdürülüyor.ABD'nin ve NATO'nun askeri darbe ile olan ilişkisi günlük basına bile yansdı.Darbenin hemen ertesinde NATO yetkilileri "derin bir oh çektiler","NATO kurtuldu" dediler.Yunanistan'ın NATO'ya dönmesi için tam bir teslimiyet politikası geliştiriliyor.Bütün ipler ABD'nin ve NATO'nun elinde.Kıbrıs sorunu ve üslerin sınırsız kullanımı konularında ABD istekleri yörüngesinde çözüme kavuşturulması gündemde bulunuyor.

Özetle,işçi sınıfımızın ilerici-demokratik-yurtsever güçlerin emperyalizme ve faşizme karşı yürüttükleri devrimci mücadele 12 Eylül Askeri Darbesi ile yeni bir döneme girmiş bulunuyor.12 Eylül Askeri Darbesi'nin işçi sınıfına ve emekçi kitlelere,ilerici-demokratik-yurtsever güçlere daha ağır bir sömürü,anti-demokratik baskıların yoğunlaştırılması,temel insan haklarının ve özgürlüklerin ortadan kaldırılması,Kürt halkı üzerindeki ulusal baskının azgınlaştırılması,emperyalizme olan kölelik zincirlerinin daha da güçlendirilmesinden başka getirdiği birşey yoktur ve olmayacaktır.Sistemli ve planlı bir şekilde desteklenerek geliştirilen faşist terörün ve kitlesel katliamların sonucunda kitlelerin can güvenliği konusunda içine itildiği psikolojik ortamın aldatıcı ve saptırıcı etkileri,işçi sınıfımızın ve demokratik güçlerin dönemin görevlerini başarmalarını engellemeye yetmeyecektir.İçine girilen yeni dönemin özellikle rinin daha ağır sömürü ve baskı olduğunu işçi sınıfımız ve demokratik güçler daha 12 Eylül günü açıkça görmüşlerdir.

Bununla beraber,sınıf hareketinin ve devrimci mücadelenin içine girdiği yeni dönemi,en genel ifadesiyle daha ağır bir sömürü ve baskı dönemi olarak tanımlamak,yeni dönemin özelliğini böylece belirlemek yeterli değildir.12 Eylül Askeri Darbesi'nin karakteri,Türkiye kapitalizminin içinde özellikle son yirmi yıldır

yer alan gelişmeler ve bu gelişmelerin sınıfsal ve politik ilişkilere yansıyan sonuçlarıyla yakından bağlantılıdır.

12 Eylül Askeri Darbesi'nin karakterini belirlerken özellikle son yirmi yıllık burjuvazi içindeki ayrışmaları ve tekelliliğin gelişmesi ile Türkiye kapitalizminin içinde kıvrandığı ekonomik bunalımın boyutlarını ve nedenlerini dikkate almak gerekiyor.

Türkiye kapitalizmi uzun bir dönemdir derin bir ekonomik bunalımı yaşıyor. Bu bunalım kapitalist-emperyalist sistemin de içinde bulunduğu genel bunalımın ağır etkilerini taşıyor. Ama Türkiye kapitalizminin bunalımı esas olarak geri ve bağımlı bir sanayileşmeye dayanmasından kaynaklanıyor. Devlet desteğiyle yaratılan, temel sanayi dallarına sahip olmayan ve bu yüzden % 55'e varan yüksek oranlarda ithalata ba. lı niteliğiyle, sanayi yolun sonuna geldi dayandı. Küçük ölçekli birimlerle ve enaz yatırımla en kısa sürede en yüksek karı elde etmeye, bunun için de tüketim mallarının üretimine yönelen sanayi, pazarın daralması ile karşı karşıya. Geri ve bağımlı yapısıyla ancak iç pazara yönelebilen bunu da yüksek gümrük duvarlarının varlığıyla sağlayabilen sanayileşme üretimi geliştiremiyor. Tekelci burjuvazinin en yüksek karı elde etmesine elvermiyor. Tam tersine tekelci burjuvazi, en yüksek karı elde etmeyi sağlamak için üretimi bilinçli olarak daraltıp, fiyatları yükseltmeyi yeğliyor. Hızlı enflasyon ve gelir dağılımındaki giderek büyüyen eşitsizlikle iç pazarın sürekli daralmasına karşılık tekelci burjuvazinin sanayinin var olan yapısı ile dış pazarlara yönelebilmesi ve aynı zamanda iç pazarda elde ettiği yüksek karı koruyabilmesi ise olanaksız.

Tekelci burjuvazi en yüksek karı elde etmek için bu noktada bir gözünü toplam artık değeri artırma ile bu artık değerın paylaşımında ortaklarıyla pazarlık zorunluluğundan kurtulmaya dikmiş görünüyor. Tekelci büyük burjuvazinin işçi sınıfının kazanılmış ekonomik-demokratik haklarına karşı yönelttiği azgın saldırı, bu saldırının yasal düzenlemelerle de tamamlanmak istenmesi buradan doğuyor. Tekelleşme sürecinin gelişmesiyle burjuvazi içinde güçlenen ayrışmalar, tekelci burjuvazinin yeni yatırımlarının gerektirdiği iç finansmanın sağlanması için esas olarak küçük ve orta işletmelerin kaynaklarının daraltılmasını, buna uygun para ve kredi politikalarının süratli olarak ve kesin biçimde uygulanmasını gerektiriyor. Kamu sektörünün daraltılması ve kamu fonlarının doğrudan ve yine süratli olarak tekelci burjuvaziye aktarılması isteniyor.

Tekelci burjuvazinin diğer gözü ise, ihracata yönelme olanaklarına kavuşmak üzerine çevrilmiş bulunuyor. Tekelci burjuvazinin bunun için bulduğu çare ise ülke ekonomisini uluslar arası tekellerin yağmasına sonuna kadar açılmasıdır. İşbirlikçi özelliği, onu sorunları aşmak için bu işbirlikçiliğini yeni koşullarda daha geliştirmeye yöneltiyor. Tekelci burjuvazi, emperyalist işbölümü içinde kendisine verecek ve ülke ekonomisinin talan edilmesine karşılık kendisinin en yüksek karı elde etmeye devam edeceğine inandığı yere talip olduğunu açıkca belirtiyor. Tekelci burjuvazi bunun için, emperyalizme, burjuvazinin diğer kesimlerinin çıkarlarıyla tam olarak bağdaşmayan ödümleri vermeğe ve burjuvazi içindeki ayrışmaların üstesinden politik iktidarı doğrudan ve daha etkin olarak kullanarak gelmeye çalışıyor. Emperyalizmin ekonomik ve mali kuruluşlarını yabancı sermayenin ülkeye daha emin olarak gelebilmesinin toplumsal ve politik koşullarını gerçekleştirmeye hazır olduğuna ve bunun yollarını aradığına inandırmak için aylardır çaba gösteriyor. Bu yönde adımlar atıldı. IMF'nin ekonomik durgunluğu ve bu durgunluğun bir parçası olarak tüketime kısıldığı koşullarda küçük orta işletmelerin ayıklanmasının hızlandırılmasını veya koşulları itirazsız kabullenerek daha bağımlılaştırmalarını ve kapitalist yeniden-üretimin tekeller çerçevesinde yoğunlaştırılarak ve toplulaştırarak sürdürülmesini öngören programları Demirel iktidarından beri uygulamaya çalışılıyor. Tekelci burjuvazinin çıkarları ile, emperyalizmin, sömürü alanlarını korumayı ve genişletmeyi, emperyalizm ile bağımlı ülkeler arasındaki bağımlılık ilişkilerini daha da güçlendirecek ekonomik temelleri yaratmayı ve güçlendirmeyi

./..

amaçlayan IMF programları üst üste çakışıyor.

B1 Emperyalizmin Türkiye için öngördüğü ekonomik model ile tekellcilerin bunalımdan çıkış ve en yüksek karı elde etmeye devam etmeye dayanan programları, sınıfsal kutuplaşmaların keskinleşmesine ve burjuvazi içindeki ayrışmaların giderek büyümesine yol açıyor. Tekellciburjuvazi uzun zamandır, bu noktada, biryandan işçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerindeki baskıyı yoğunlaştırmaya, diğer yandan burjuvazinin diğer kesimleri üzerindeki hegemonyasını kayıtsız şatsız perçinlemeye elverecek bir politik yapıya ve rejime ihtiyaç duymaktadır. Tekellcilerin ihtiyaç duyduğu politik yapı ve rejim, biçimi ne olursa olsun faşizmdir. Türkiye'deki faşizm özleminin gelişmesinin tekelleşme sürecinde ve tekellci burjuvazinin ekonomik ve politik programından soyutlanarak ve onun dışında ele alınması mümkün değildir.

Öte yandan, geçtiğimiz yıllar, işçi sınıfına kapalı tutulması başarılan burjuva parlamentosunun ve burjuva demokratik mekanizmaların, burjuvazi içindeki ayrışmaların da yansımasıyla tekellci burjuvazi için iş göremez duruma düştüğünün açıkça ortaya çıktığı yıllar olmuştur. Tekellci burjuvazinin kayıtsız şartsız hegemonyası, varolan burjuva parlamentosu ve burjuva demokratik mekanizmalar içinde perçinlenemediği gibi, parlamenteler görünümüleri koruyarak bu hegemonyayı sağlayacak bir politik ve hukuksal yapının mevcut parlamento ve mekanizmalar eliyle oluşturulması da başarılammıştır. 14 Ekim seçimlerinden sonra kurulan Demirel hükümetinin işlevi ise, emperyalizm ve tekellci burjuvazinin ekonomik programını uygulamaya başlamak ile burjuva parlamentosu ve mekanizmalar dışında ve askeri darbeler eliyle faşist bir rejimin yerleştirilmesine geçişin toplumsal ve politik koşullarını hazırlamak olmuştur.

B1 Emperyalizme bağımlı ve geri Türkiye kapitalizminin içine düştüğü bunalımı daha ağır bir sömürü, baskı ve zulümle aşmak, bunun için de burjuva demokrasisine son vermek ve faşist bir rejimi yerleştirmek niyetleri tekellci burjuvazi ile sınırlı değildir. Tekellci burjuvazi, faşizmin bir ayağıdır.

Faşizmin diğer bir ayağı ise, Türkiye'ye saldırgan ve savaşçı politikası içinde önemli görevler yükleyen emperyalizmdir. Emperyalizm, İran ve Afganistan devrimlerinden sonra Orta Doğu'daki emperyalist çıkarları bakımından Türkiye'nin artan önemini dikkate almaktadır. Üsleri serbestçe ve doğrudan emperyalist çıkarların ve politikaların gerektirdiği serbestlikle kullanmak istemektedir. Yunanistan ve Kıbrıs sorunlarını NATO planlarına bağlı olarak sonuçlandırmayı amaçlamaktadır. Çünkü geçmiş dönem gene göstermiştir ki, Türkiye'nin uyduluk ilişkileri içinde üslenmediği emperyalist, saldırgan, savaşçı görevleri yerine getirmesi burjuva parlamentar mekanizmalar içinde yeterince ve hızla sağlanamamaktadır. İşçi sınıfının ve ilerici, demokratik, yurtsever güçlerin etkinliği, toplumda varolan güçlü anti-Amerikan potansiyel, bunun burjuva parlamentosuna yansıması, ABD emperyalizmi ve NATO bakımından çözümleri en azından geciktirmektedir. ABD ile imzalanan kölelik anlaşmalarının çok istenmesine rağmen parlamentodan süratle geçirilememesi ve 11 Eylül gününe kadar bu anlaşmaların onaylanamaması bu durumun son örneğidir.

Emperyalizmin ve tekellciliğin tabiatıyla demokrasi açık bir gelişkiyi ortaya koyar. Başka bir deyişle faşizm ve faşizme yönelme, emperyalizm ve tekellciliğin yapısından kaynaklanan bir tehlikedir. Emperyalizm ve tekellciliğin demokrasiyi dışlama ve faşizme yönelme eğilimi, ülkemizde son yıllardaki gelişmeler içinde sürekli güçlenmiş ve süreç 12 Eylül Askeri Darbesi'ne varmıştır.

B2 12 Eylül Askeri Darbesi emperyalizm ve tekellci burjuvazinin karanlık planlarının ve emellerinin üst üste çakışarak burjuva parlamentosunun ve burjuva demokratik mekanizmaların kendileri için iş göremez duruma gelmiş olmasının somutlanmasıdır. Bu nedenlerle 12 Eylül askeri darbesi tam bir faşist nitelik taşımaktadır.

12 Eylül askeri darbesi ile, çeşitli yasaklama ve anti-demokratik engellemelerle, bir arda yürütülen baskı ve saptırma politikalarıyla işçi sınıfına kapalı tu-

./..

B1 tulması başarılan burjuva parlamentosu fesh edilmiş ve yerine askeri faşist bir diktatörlük kurulmuş bulunuyor. Siyasi partilerin çalışmaları durdurulmuş, kısmi demokratik unsurlara sahip olan Anayasa fiilen ilga edilmiştir. Milli Güvenlik Konseyi adıyla ortaya çıkan natocu ve tekelci cuntanın yayınladığı bir bildiri anayasa değişikliği sayılıyor.

12 Eylül Askeri Darbesi ile, zaten kısıtlı olan burjuva demokrasisine paydos denildi. Emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin bulabildiği çözüm, geri ve bağımlı Türkiye kapitalizminin üstyapı kurumu olan ve bu kapitalizmin özelliklerini taşıyan burjuva demokratik devletin tasfiyesidir. 12 Eylül Askeri Darbesi burjuva demokratik devletin ve buna bağlı kısıtlanmış ve yıpratılmış demokratik mekanizmaların tasfiyesi yönünde atılan ciddi ve tehlikeli bir adımı oluşturuyor. 12 Eylül Askeri Darbesi ile amaçlanan, burjuva iktidarında sıradan bir değişiklik değildir. Amaçlanan, emperyalizm ve işbirlikçisi tekelci burjuvazinin egemenliğinin kurumlaştırılmaya çalışılan gerici-faşist tipi bir devlet aracılığıyla güçlendirilmesi ve sürdürülmesidir. Bu, aynı zamanda emperyalizme bağımlı yerli tekellerin devletle bütünleşmesinde yeni ve önemli bir aşama oluşturmaktadır. Emperyalizm ve tekelci burjuvazinin ekonomik programı ve buna dayanan gerici-faşist politika, bu kapsamda geri ve bağımlı kapitalizmin özelliklerini taşıyan burjuva demokratik devletin tasfiyesi, 12 Eylül Askeri Darbesi ile kurulan askeri faşist diktatörlük eliyle yürütülmek isteniyor.

B1 Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi bakımından içine girilen dönemin özelliği, burjuva demokratik devleti tasfiye ederek yerine gerici-faşist tipli bir devletin yaratılmasını kendine görev edinen bir askeri diktatörlüğün toplumun başına bela kesilmiş olması tarafından belirleniyor. Askeri diktatörlüğün emperyalizm ve tekelci burjuvaziye dayanan sınıfsal konumunu ve burjuva demokratik devleti tasfiye ederek faşist tipi bir devleti oluşturma işlevini ve amacını gözden kaçır- B2 mamak gerekiyor. Askeri diktatörlüğün faşist karakterini belirleyen bu olguları dikkate almak önem kazanıyor.

-III-

Natocu-tekelci cuntanın bu karakterini gizlemek için yoğun bir probogandayı örgütlemeyi ve çeşitli manevralara başvurmayı ihmal etmediği, tam tersine önemse- diği dikkatlerden kaçmıyor. Emperyalizmin, NATO'nun, CIA'nın tüm proboganda örgütle- rinin bu yönde tam bir seferberlik içinde olduğu görülüyor. Yıllardır uygulanan bir planın parçası olarak desteklenen geliştirilen faşist terörün ve buna tepki olarak "sol" radikalizminden daha uçlara savrularak ortaya çıkan bireysel terörist maceracı grupların eylemlerinin, can güvenliği konusunda kitlelerde yarattığı psi- kolojik ortam bu probogandanın dayanağı kılınıyor.

12 Eylül askeri Darbesi ile kurulan askeri diktatörlüğün faşist MHP liderleri- ni tutuklaması ve dava hazırlıklarının yürütmesi olgusunu da dikkatle değerlendirm- B8 mek gerekiyor. Natocu-tekelci cuntanın yukarıda belirtilen karakterini gözden ka- çırmak, faşist MHP'ye yönelen bu operasyonun sonuna kadar götürülmesi halinde taşı- yacağı olumlulukları "iyimser" ve gerçek dışı değerlendirmelere tabi tutma tehlike- sini taşıyor.

B8 Natocu-tekelci cuntanın MHP'ye yönelen operasyonun altında, emperyalizm ve tekel- ci burjuvazinin bir iç savaşa neden olabilecek darbeleri güvensiz ve riskli görme- si yatıyor.

Emperyalizm ve tekelci burjuvazi bakımından bu risk, (1) tüm öznel eksiklikleri- ne karşın ülkemizdeki güçlü ilerici, devrimci, sol potansiyelin varlığı, (2) işçi sın- nıfı direnişinin sıkıyoğunluğun baskıcı koşullarında gerçekleştirilen 30 Nisan ve 24 Temmuz genel grevlerinde de görülen kitleselliği ve gücü, (3) işçi sınıfı ve kit- lelerin Tarih ve Çorum direnişlerinde görülen yeni mücadele biçimlerine süratle intibak etme özelliği, (4) varolan ulusal sorunun ve meshep yapısının sınıfsal ku- tuplaşmaları keskinleştiren rolü, (5) İran devriminin etkilerini de taşıyarak dindar emekçiler arasında güçlenen anti-Amerikan eğilim, (6) keskin bir kutuplaşmanın varol- duğu ülkenin bölgedeki coğrafi konumu gibi faktörlerden kaynaklanıyor.

B8 İşçi sınıfını ve demokratik güçleri baskı altına almak,örgütlediği terör ile bir yandan da askeri darbeler ortamını yaratmak için desteklenen faşist MHP,aynı zamanda emperyalizm ve tekelci burjuvazi bakımından riskli görülen iç savaşın unsuru haline gelen bir ucu oluşturuyor.Silahlı Kuvvetler içindeki uzantıları da dikkate alındığında,MHP'nin bu durumu,emir komuta zinciri içinde yapılacak bir darbe planıyla çelişiyor.Emperyalizm ve tekelci burjuvazi için riskli görülen iç savaşın unsuru haline gelmesi,bu kapsamda emir komuta zinciri içinde planlanan bir askeri darbenin planları ile uyuşmayan özelliği MHP'nin şimdilik devre dışı bırakılmasını gündeme getiriyor.12 Eylül Faşist Darbesi'nin başarıya ulaşmış olması bunun koşullarını oluşturuyor.Yapılan bu oldu.unu,12 Eylül öncesinde de sıkıyönetimin varolmasına ve MHP hakkında savcılıklardan bir çok suç duyurusunda bulunulmasına karşın bu yönde hiç bir adım atılmamış olması da gösteriliyor.

B8 Askeri faşist diktatörlüğün MHP'ye yönelmesinde,MHP'de somutlanan kitlelerdeki anti-faşist birikimin kanallize edilmesi ve saptırılması,bu potansiyelin pasifize edilmesi de rol oynuyor.

B8 Natocu-tekelci cuntanın MHP'yi yargılamak zorunluğunu duymasında anti-faşist güçlerin mücadelesinin etkilerinin,bu mücadelenin Silahlı Kuvvetler içindeki yansımalarının rolünü de küçümsemek gerekiyor.

-IV-

Emperyalizm ve tekelci burjuvazi 12 Eylül Askeri Darbesi ile faşist bir rejimi yerleştirmek ve kurumlaştırmak için önemli bir avantaj elde etmiş bulunmaktadır.Emperyalizm ve tekelci burjuvazi elde ettiği bu avantajı şimdi,biçimi ne olursa olsun özünde gerici-faşist bir devletin örgütlenmesi yolunda kullanıyor.

12 Eylül Darbesi ve askeri faşist diktatörlüğün kurulmasıyla emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin elde ettiği avantaj,bir yanıyla da işçi sınıfı,emekçi kitleler,tüm ilerici-yurtsever güçlerin saflarında yeralan eksikliklerin ve zaafpların bir sonucudur.Anti-emperyalist,anti-faşist,anti-şoven,anti-tekul güçlerin birleşik cephesinin örölüp gerici-faşist güçlerin karşısına tek bir yumruk gibi dikilememiş olması bu avantajı elde etmelerinde önemli rol oynuyor.

B13 Sosyal demokrasi de kendini askeri faşist diktatörlüğün saldırılarından kurtarmakta zorluk çekiyor,kurtaramıyor.İlerici,devrimci,sol güçlerin birleşik hareketine sırt çevirerek emperyalizm ve tekelcilerle uzlaşmaya dayanan ve böylece faşist bir diktatörlüğe yol açan politikanın bedelini sosyal demokrasi de ödüyor.

B7 Bireysel kahramanlığa dayanan,maceracı,devrimci potansiyeli boşa harcama sonucunu doğuran bir eylem çizgisine sahip goşist akımların,"sol" radikalizmin,sınıf hareketinden kopuk ve örgütlü,disiplinli,birleşik harekete itibar etmeyen politikasının çıkar yol olmadığı bir kere daha ortaya çıkıyor.

Demokratik güçlerin tek cephesinin etkin biçimde örölüp harekete geçirilememesinde marksist-leninist hareketin tek bir merkeze sahip olamaması ve tekleşme sorununun varlığı en başta yer tutuyor.Askeri faşist bir diktatörlüğün kurulabilmiş olmasında işçi sınıfına ve emekçi kitlelere,tüm demokratik güçlere yetkin bir ideolojik-politik önderlik yapabilecek güçlü bir marksist-leninist öncünün yaratılmamış olmasının yerini saptamak gerekiyor.

Sınıf hareketi ve emperyalizme-faşizme-şovenizme ve tekellerin egemenliğine karşı mücadele ağırlaşan koşullarla karşı karşıya bulunuyor.Ama yılğınlığın,bezginliğin,teslimiyetçiliğin saflarda yeri yoktur!

Çünkü 12 Eylül Darbesi ile kurulan askeri faşist diktatörlükle emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin elde ettiği avantajı ortadan kaldırmak mümkündür!

B4 Faşist bir rejimin iyice yerleşmesini ve kurumlaşmasını önlemek,faşizmi defetmek mümkündür!

Marsist-leninist hareketin ve demokratik güçlerin içinde bulunduğu eksikliklerin ve zaafpların gerici-faşist güçlere yeni olanaklar vermesini,bu eksiklikleri ve zaafpları aşarak azaltmak ve ortadan kaldırmak mümkündür!

Askeri faşist diktatörlük, kitlelerin can güvenliği konusunda içine itildikleri psikolojik ortamdan sonuna kadar yararlanarak ,şoven-milliyetçi ve militarist propagandaya hız vererek, idamlarla ve insan avıyla ortalığa dehşet salarak adımlar atmak istiyor. Gücünün dayanaklarını bunlar oluşturuyor. Emekçi kitlelerin sorunlarına çözüm getiremeyeceğini, onların taleplerine gerçekten cevap veremeyeceğini, kitleleri uzun süre oyalayamayacağını kendisi de biliyor.

B10 Çünkü askeri faşist diktatörlük, öte yandan, emperyalizmin, IMF'nin tekelcilerin ekonomik programını tam olarak uygulamaktan bir adım geri durmuyor. Tekelci burjuvazi faşizmle bağımlı devlet-tekelci kapitalizmine sıçramayı amaçlıyor. Tekelci olmayan sermaye grupları üzerindeki hegemonyasını güçlendirirken, "askeri sanayi kompleksleri" kurarak ve geliştirerek, tekellerle devleti kaynaştırarak bağımlı devlet tekelci kapitalizmine geçmeyi hedefliyor. Bu işçi sınıfı ve emekçi kitleler için daha ağır bir sömürü ve yoksulluk, küçük ve orta işletmeler için daha hızlı bir ayıklanma ve koşulsuz bağımlılaşma demektir. Önümüzdeki dönem işçi sınıfına, emekçi köylülere, ücretli aydınlara, esnaf ve zanaatkarlara, küçük ve orta işletme sahiplerine çok daha ağır çalışma ve yaşama koşullarından başka hiç bir şey vaatlemiyor. Öte yandan, temel insan hakları, ekonomik-demokratik haklar, mesleki örgütlenme özgürlükleri, siyasal haklar ya tamamen kaldırılıyor, ya da göstermelik hale sokuluyor. Sadece işçi sınıfının değil, ilerici-demokrat-yurtsever güçlerin, hatta tekel dışı sermaye gruplarının bile taleplerini gerçekten savunacak politik akımların serbestçe ve eşitlik içinde ülke politikasında yer almaları zorlaştırılmak isteniyor.

B4 Bütün bunlar, gerek ekonomik gerekse politik koşullar, gerici faşist tipi bir devletin yaratılmasını ve biçimi ne olursa olsun faşist bir rejimin yerleştirilmesini kendine görev edinen askeri diktatörlükten kurtulma ve faşizmi defetme görevini ön plana çıkarıyor.

B4 Acil demokratik görev, askeri faşist diktatörlükten, onun tüm anti-demokratik tasarruflarını ortadan kaldırarak kurtulmak ve emekten yana, halkçı, devrimci, demokratik anayasal bir düzeni gerçekleştirmek üzere askeri diktatörlüğe karşı direnen ve faşizmden yana olmayan güçlerin ve politik akımların ortak iktidarını kurmak olarak beliriyor. B9

B5 Böyle bir hedef etrafında işçi sınıfının, emekçi köylülerin, esnaf ve zanaatkarların, ücretli aydınların, gençlerin, küçük ve orta işletme sahiplerinin birleşik hareketini örgütlemek, demokratik güçlerin tek cephesini örmek, bu görevin yerine getirilmesinde en küçük zamanı bile değerlendirmek gerekiyor, koşullar bunu zorunlu ve bu zorunluluğu daha geniş olarak anlaşılır kılıyor, bilince çıkarıyor. Ağırlaşan koşullar bir yandan da demokratik güçlerin birliğini sağlamanın olanaklarını her zamandan çok olgunlaştırıyor.

B4 Emperyalizme, faşizme, şovenizme, tekellerin egemenliğine karşı demokrasi cephesini örme görevi ile bu temelde askeri faşist diktatörlükten yana olmayan, faşizmden yana olmayan tüm güçlerin, akımların, tek tek kişilerin anti-faşist direnişe kazanılmaları yolunda yeni perspektifler doğuyor. Temel insan haklarını ve siyasal özgürlükleri savunan tüm muhalefet hareketlerini askeri faşist diktatörlüğe egemenliğine karşı tek bir dalga halinde yöneltilmesi önem kazanıyor. B5 Sivil-asker, laik-din-sel tüm demokrasi yanlılarının, askeri faşist diktatörlüğe karşı olan, faşizmden yana olmayan tüm güçlerin birleşik ve ortak direnişini örgütlemek acil sorun oluyor.

Sosyalizmin dünya çapında sürekli artan gücü, barış güçlerinin ve dünya demokratik kamuoyunun etkinliği, askeri faşist diktatörlüğün pervasızlığını önleyen temel faktörlerden birini oluşturuyor. Askeri faşist diktatörlük ilerici, devrimci, sol potansiyeli dikkate almazlık edemiyor. Askeri faşist diktatörlük, öte yandan, kitlesel bir tabana sürekli olarak sahip olma ihtiyacı ile karşı karşıya bulunuyor.

./..

Bu noktada, askeri faşist diktatörlüğün bürünebileceği kimi "demokratik" görünümlere ve geliştirebileceği çeşitli manevralara karşı uyanık olmak, bunların anti-faşist güçlerin mücadelesinin hedefini saptırıcı ve aldatıcı etkilerini bertaraf etmek, anti-faşist güçlerin yanıtılmasına izin vermemek gerekiyor.

İçinde bulunulan koşullarda gerekli olan eylem çizgisi, askeri faşist diktatörlüğün daha da yerleşmesini ve güçlenmesini önleyecek, onun çeşitli manevralara kalkışma yeteneğini zayıflatacak, devrilmesinin koşullarını olgunlaştıracak, tüm anti-faşist güçlerin birleşik örgütlenmelerini geliştirecek bir eylem çizgisidir.

İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin ekonomik-demokratik haklarının ve taleplerinin savunulması ve gerçekleştirilmesi temelinde birleşik tepkilerin ve hareketin örgütlenmesi, bunun için varolan en küçük demokratik olanağın sonuna kadar değerlendirilmesi günümüzde önem taşıyor. Demokratik açılıma katkıda bulunacak her gelişmeyi daha derinleştirmeye çalışmak, bunun için anti-faşist güçlerin örgütlülük düzeyini hızla yükseltmek, silahlı kuvvetler içindeki anti-faşistleri, ilericileri, yurtseverleri örgütlü anti-faşist harekete kazanmak günümüzün önemli görevleri arasında yer alıyor. İlerici, demokratik, yurtsever güçlerin kitleler içindeki mevzilerini birleşik olarak güçlendirmek, toplumun, toplumun her katında ve kurumunda anti-faşist direnişi örgütlemek, güçleri birleştirmek ve biriktirmek mücadelenin genel gerekleri oluyor.

Gerek demokrasi cephesinin örülmesi ve askeri diktatörlüğe karşı olan tüm politik akımların diktatörlüğe karşı ortak muhalefetine geliştirilmesinde, gerekse askeri faşist diktatörlüğün çeşitli toplumsal ve siyasal manevralarının etkisiz kılınmasında marksist-leninist hareketin birliğinin sağlanması görevlerin merkezinde bulunuyor. Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkeleri temelinde, uluslar arası strateji ve taktiklerin zengin deneyiminin ışığında ve bilimsel sosyalizmin ülke koşullarına doğru bir biçimde uygulanmasıyla oluşacak ideolojik-politik-örgütsel platformda tekleşmenin-birliğin sağlanması görevi bütün yakıcılığıyla önde duruyor.

ASKERİ FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE VE FAŞİZME KARŞI DİRENİŞ!

Temel insan haklarına, ekonomik ve sosyal haklara kısıtlamasız olarak yer veren, faşizmi insanlık suçu sayan, faşist ideolojinin yaygınlaştırılması ve örgütlenmesini yasaklayan, tüm politik akımların özgürce örgütlenme hakkının tanındığı, demokratik bir Anayas için ileri!

Doğru tüm yasaların demokratik Anayasaya göre yeniden düzenlendiği ve anti-demokratik yasaların ayıklandığı, silahlı kuvvetlerin siyasi yaşam üzerinde baskı unsuru olma konumunun ortadan kaldırıldığı ve demokratik bir yapıya kavuşturulduğu, Kürt halkı üzerindeki ulusal baskının kaldırıldığı ve eşit olma hakkının tanındığı, ulusal bağımsızlıkla bağdaşmayan tüm ilişkilere son verildiği, ulusal ekonominin yerli-yabancı tekellerin baskısından ve kontrolünden kurtarıldığı, işbirlikçi tekellerin ekonomik-politik egemenliğine son verildiği, tüm çalışanların yaşam düzeylerinin hızla yükseldiği demokratik bir düzen ve böyle bir düzeni gerçekleştirebilecek demokratik bir iktidar için ileri!

PARTİ BİRLİĞİ VE TASFİyecİLERİN TASFİYESİ

Her düzeyde mücadele birliğini sağlamak gerekiyor. Bu, hareketimizin kilit nitelikteki sorunudur. Devrimci saflarda yer alabilecek tek bir kişinin bile dışarıda bırakılmaması için azami çabayı göstermek büyük önem taşıyor. Tek cephenin örülmesi, işçi sınıfının politik hareketinin tek bir merkeze kavuşması görevleri yaşamsal gerçeklikleriyle dayatıyor. Bu görevlere ancak çelik disipline sahip bir partinin kararlı ve özverili mücadelesi ile gerçeklik kazandırılabilir. Parti birliğini yeni koşullarda da en yüksek düzeylere ulaştırmanın zorunluluğu buradan kaynaklanıyor.

Partimiz içinde oluşan tasfiyeci grup ise tam tersini yapıyor.

Tasfiyeci grubun ortaya çıkmasının temelinde ağırlaşan koşullar altında partimizin önündeki görevleri başaracağına ve sorunları aşacağına inançsızlık vardı. Yılgınlık ve kariyerizm aynı potada buluşmuş ve ortaya sorunları partiyi tasfiye ederek aşmaya çalışan inkarcı bir grup çıkmıştır. Tasfiyeci grubun partinin güçlendirilmesini değil zayıflatılmasını, parti birliğinin pekiştirilmesini değil yok edilmesini hedef alan bu niteliği; özellikle bilimsel sosyalist hareketin birliğinin

önüne dikilen ve patimizden kaynaklanmayan öznel engellerin güç bulmasını sağlayan bir bahane oldu. Tasfiyeci grup nesnel olarak partinin birlik için etkili bir mücadele göstermesini engelledi. Üstelik bu da birlik adına yapıldı.

Tasfiyeciler, partinin red ve inkarı doğrultusunda partiyi bütünüyle kaderci, parlamenterist ve sol sekte bir parti olarak tanımlamaktan kaçınmadılar. Parti liderliğine Troçkist suçlamalarını yöneltecek kadar şaşırdılar. Partiye bu iftiraları layık görürken, kendilerini parti içindeki bilimsel sosyalist doğrultunun temsilcileri olarak bir yana ayırmayı da ihmal etmediler.

Tasfiyecilik özellikle birlik-partinin niteliği-devrim anlayışı-ve bazı konularda ideolojik ayrılıkla gerçelendirilmek istenirken, gerçekte partinin bilimsel sosyalist niteliği ve bu temel üzerindeki mücadelesi inkar edildi. Giderek partinin mücadelesinin ve hedeflediği devrimci aşamanın sosyalist devrimle bağlantısını kopararak, partimizin tüm mücadele yöntem ve biçimlerini hayat geçirme hazırlığı ile ilgili görevleri reddederek gerçek bir ideolojik ayrılık yaratmayı başardılar. Bu tutum inkarcılığı ve parti saflarından kopmayı teşvik etti.

Bugüne kadarki süreçte ikiyüzlülük tasfiyeciliğin belirgin özelliği oldu. Tek Parti-Tek Cephe kararları savunulur gözüklürken bu kararın tüm temelleri reddedildi. Partinin demokratik merkezîyetçi işleyişini ve bilimsel sosyalist parti ilkelerini en kaba biçimde çığnediler. Bunu gizlemek için aynı suçlamalar parti organlarına ve kadrolarına yöneltildi. Bu anlamda partinin dış plinden vazgeçmesi demokratik merkezîyetçi işleyişini terk etmesi, her türlü hizipleşmeyi açık hale getirmesi istendi. "Partide ideolojik ayrılık vardır, demokratik merkezîyetçilik işlemez" dediler. Üyeleri aidatları ödememeye kışkırttılar. Partinin bağış kaynaklarını kurutmaya yeltendiler. Parti inkarcısı tüm eğilimlerle bu doğrultuda tam bir ittifak kuruldu.

Bu çabalar aldatılan ya da yılgınlık ve inançsızlık içine düşmüş tek tek insanlar dışında partide yansımasını bulamadı. Her türlü iki yüzlülük ve tahrifata karşı kadroların bilinci, mücadele kararlılığı, partinin herşeye rağmen işlerliliğini koruması, tasfiyecilerin amaçlarına ulaşmalarını önledi. Ancak bu süreç kesinlikle noktalanamamıştır. Partinin tasfiyesi başarılamamıştır. Ne var ki koşullar hiç bir kararsızlığa, saflarda hiç bir dağınıklığa yer vermeyecek ölçüde ağırdır. Daha da ötesi tasfiyecilik, tutumuyla, görüşleriyle, demokratik merkezîyetçiliği çığnemesiyle bugün kadroları burjuvaziye teşhir etme boyutuna gelmiştir. Hele buna karşı hoşgöründen söz edilemez.

Tasfiyeci grubun etkisi altındakiler ya parti saflarını ve mücadeleyi seçecekler ya da hareketin dışında kalacaklardır. Böylelerinin durumlarını gözden geçirme ve safını belirleme için son bir fırsatları vardır. Tasfiyeci oportünizmin hiç bir çabası partiyi yolunda yürümekten, saflarını sıklaştırmaktan, görevlerini başarmaktan, mücadelenin gerektirdiği her düzeyde birliği sağlamaktan ve zafere ulaşmaktan alıkoyamayacaktır. (15.10.1980)

TUSTAV